

Το λιοντάρι, η αλεπού και η συμφορά του γαϊδάρου.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

«Να μοιράσουμε το φυσικό αέριο στην ανατολική Μεσόγειο», δήλωσε πρόσφατα στην Ιταλία ο Τούρκος ΥΠΕΞ Μ. Τσαβούσογλου. Μάλιστα. Βεβαίως ο κουτοπόνηρος ισλαμιστής, πατώντας επί ευρωπαϊκού εδάφους, αποτίναξε ως ξεραμένο φιδόδερμα το αληθινό του πρόσωπο-φιλοπόλεμη ύαινα και “μάστιγα της Ασίας”- και ενδύθηκε το πολιτισμένο προσωπείο. Τι πιο δίκαιο και νόμιμο! Όλοι οι όμοροι λαοί να επωφεληθούν από τα υποθαλάσσια καλούδια της ανατολικής Μεσογείου!! Το ακούς και αν είσαι εκλεπτυσμένος Ευρωπαίος, το επικροτείς και χειροκροτείς την μεγαθυμία των μεμέτηδων.

Μοιράζω σημαίνει διαιρώ εξίσου. Παίρνω το μερίδιο, «την μοίρα» που μου αναλογεί. (Όλες αυτές οι λέξεις, μέρος, μερίδα, μερίζω, μοίρα, παράγονται από το ομηρικό “μείρομαι” που σημαίνει διαιρώ, μοιράζω. Η μοίρα, το ριζικό όπως το λέει ο λαός, είναι το “το μερίδιο” εκάστου εν τη ζωή, ο κλήρος, η τύχη, κατά το έγκυρο λεξικό των Leddel-Scott). Και, επειδή “η κακή μας τύχη και μοίρα”, μας έστειλε, προ αιώνων, την Τουρκία ως γείτονα, παραπέμπω σε έναν μύθο του μυθοπλάστη Αισώπου, που εξηγεί εναργέστατα, τι

ακριβώς εννοεί η «φίλη και σύμμαχος», όταν προτείνει διαμοιρασμό του φυσικού πλούτου. Παραθέτω, εν πρώτοις, το κείμενο στην αειφεγγή προγονική γλώσσα και ακολουθεί η νεοελληνική απόδοση. Τίτλος: "Λέων, όνος και αλώπηξ», δηλαδή, λιοντάρι, γαϊδούρι και αλεπού.

«Λέων και όνος και αλώπηξ κοινωνίαν εις αλλήλους σπεισάμενοι εξήλθον εις άγραν. Πολλήν δε αυτών συλλαβόντων, ο λέων προσέταξε τω όνω διελείν αυτοίς. Του δε τρεις μοίρας εξ ίσου ποιήσαντος, και εκλέξασθαι αυτώ παραινούντος, ο λέων αγανακτήσας αλλόμενος κατεθοινήσατο και τη αλώπεκι μερίσαι προσέταξεν. Η δε πάντα εις μίαν μερίδα συναθροίσασα και μικρά εαυτή υπολιπομένη παρήνει αυτώ ελέσθαι. Ερομένου εις αυτήν του λέοντος τις αυτήν ούτω διανέμειν εδίδαξεν, η αλώπηξ είπεν: Η του όνου συμφορά.»

Στα νέα ελληνικά

«Το λιοντάρι, ο γάιδαρος και η αλεπού έφτιαξαν κοινή ομάδα, συνεταιρίστηκαν και βγήκαν μαζί στο κυνήγι. Έπιασαν πλούσια λεία, την οποία κάποιος έπρεπε να μοιράσει. Το λιοντάρι πρότεινε στον γάιδαρο την μοιρασιά. Λέει ο γάιδαρος: "Τρεις είμαστε, ορίστε, τρία ίσα μέρη κάνω τη λεία, ο καθένας παίρνει τη μερίδα του". "Τί μοιρασιά είναι αυτή;" φώναξε το λιοντάρι θυμωμένο, και όρμηξε και κατασπάραξε τον γάιδαρο. Λέει τότε στην αλεπού: "Αυτός δεν ήξερε να μοιράζει. Εσύ πιστεύω πως θα μοιράσεις πιο σωστά". Παίρνει η αλεπού, σχεδόν όλα τα κρέατα, τα έκανε μια μερίδα και τα προσφέρει στο λιοντάρι. Ενώ για τον εαυτό της κράτησε ελάχιστα. "Μπράβο", είπε το λιοντάρι, "εσύ μοίρασες με μεγάλη σοφία. Μα ποιός σε δίδαξε να μοιράζεις τόσο δίκαια;". "Του γαϊδάρου το πάθημα με δίδαξε", αποκρίθηκε η αλεπού».

Από αυτόν το μύθο βγήκε η παροιμιώδης έκφραση **«μερίδα του λέοντος»**.

Η Τουρκία τι προσπαθεί όλα αυτά τα χρόνια; Να γίνει μεγάλη περιφερειακή δύναμη. Όμως «ομοιάζει με νάνον ανορθούμενον επ' άκρων ονύχων και τανυόμενον να φθάσει εις ύψος και φανή και αυτός γίγας». Ο μεγάλος Παπαδιαμάντης, στον «Λαμπριάτικο ψάλτη» του, μας βοηθά. (Αν και αναφέρεται στους «Γραικύλους της σήμερα», δανείζομαι την φράση του, γιατί ταιριάζει στην περίπτωση).

Μοιάζει – η Τουρκία – με νάνο, ο οποίος «τανύεται», «τανιέται» λέμε στο χωριό μου στην Πιερία, πατά στα νύχια του, ώστε να δείχνει ψηλότερος, να φανεί και αυτή γίγας.

Τα τελευταία χρόνια, με επικεφαλής τον επηρμένο Ερντογάν, ονειροφαντάζεται οθωμανικές αυτοκρατορίες, επιδίδεται σε κινήσεις εκφοβισμού των γειτόνων του. Βρήκε κράτη σπαρασσόμενα από εμφύλιες συρράξεις, Συρία, Ιράκ, Λιβύη, και βυσσοδομεί. Συνεπικουρούμενος ο χιτλερίσκος Τούρκος από τα ελεγχόμενα και κατατρομοκρατημένα ΜΜΕ της χώρας του, απειλεί, βομβαρδίζει, στέλνει αργυρώνητους βασιβουζούκους και εγκληματίες, που στρατολογεί από τις άτακτες συμμορίες του “ISIS”, στα πεδία των μαχών. Με μια φράση: αυτή είναι η Τουρκία. Στόχος του; Η μερίδα του λέοντος.

Να σύρει κυρίως τον Ελληνισμό στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και να επιτύχει αυτό που συνέβη με την αλεπού του μύθου. Να αναγκαστούμε να παραδώσουμε «γη και ύδωρ» για να αποφύγουμε την συμφορά της Συρίας ή της Λιβύης. Εξάλλου έτσι πρόδωσαν την Μακεδονία οι προηγούμενοι λεηλάτες της ιστορίας μας. Η Τουρκία διακαώς ήθελε να ονομαστούν τα Σκόπια, Μακεδονία, Πάντοτε έτσι τα ονόμαζαν, για να προκαλέσουν, να υποθάλψουν την διχόνοια και το αίσθημα ηττοπάθειας του λαού μας, να φανούν στα μάτια των Σκοπιανών, ευεργέτες τους. Βρέθηκαν οι εφιάλτες για την βρωμοδουλειά, υποτάχθηκαν στην λογική και τις απειλές του ψευτολέοντος ή καλύτερα μυρμηγκολέοντος. Με απύθμενη δειλία, «μοίρασαν», ξεπούλησαν, πρόδωσαν την Μακεδονία, για να εξευμενιστεί το θηρίο. Και έκτοτε αποθηριώθηκαν οι Τούρκοι. Κατάλαβαν ποιους έχουν απέναντί τους. Εφ’ όσον είναι ικανοί να ξεπουλήσουν «όσια και ιερά», έχουμε να κάνουμε με δειλούς, οπότε μπορούμε, αμαχητί, να κερδίσουμε πολύ περισσότερα. Ο Θουκυδίδης μας τα έχει πει αυτά. Γράφει στο Α, 140, για το περίφημο «Μεγαρικό ψήφισμα».

«.....Ει ξυγχωρήσετε και άλλο τι μείζον ευθύς επιταχθήσεσθε ως φόβω και τούτο υπακούσαντες». Δηλαδή, αν υποχωρήσετε, στις απαιτήσεις των Σπαρτιατών, αμέσως και άλλο μεγαλύτερο θα σας επιβάλλουν, αφού, εξαιτίας του φόβου σας υπακούσατε σε τούτο...». (Οι Αθηναίοι «ποιήσαντες εκκλησίαν», έπρεπε να αποφασίσουν αν θα υποχωρήσουν στις προκλήσεις των Σπαρτιατών, ώστε να ανακαλέσουν «το Μεγαρέων ψήφισμα» ή να

δεχθούν πόλεμο. Οι πλείστοι έλεγαν, οι συνήθεις ενδοτικοί, που μιλούν για «μοναχοφάηδες» – Κοτζιάς- όλα αυτά που προκρίνει η «προοδευτικοί διανοήσις» τύπου Βερέμη, Ρεπούση και λοιποί, έλεγαν, λοιπόν, να υποχωρήσουν, ώστε να μην γίνει πόλεμος. Για ένα «ψωρονήσι», το Καστελόριζο να πολεμήσουμε;).

Χρόνια τώρα, οι τετρομαγμένες κυβερνήσεις, υποχωρούν. (Πλην της Μακεδονίας, το μεγαλύτερο έγκλημά τους είναι η “φιλοξενία” των λαθρομεταναστών. Μια ολόκληρη στρατιά του Ερντογάν στρατωνίζεται στην πατρίδα μας. Φανατικοί μωαμεθανοί που εν μια νυκτί θα μετατραπούν σε ασύντακτο ασκέρι που θα παραλύσει το εναπομείναν ηθικό του λαού. Ο Θεός να μας λυπηθεί. Κυριολεκτικά...).

Και η Τουρκία, ευθύς, αμέσως, απαιτεί «και άλλον τι μείζον». Και φτάσαμε, εξαιτίας των εγκληματικών και προδοτικών υποχωρήσεων, να διακυβεύεται η τύχη, η μοίρα του έθνους μας. Οι Γραικύλοι της σήμερα, απαντούν: Τι θέλετε πόλεμο; Η απάντηση έρχεται και πάλι από το παρελθόν: «Πόλεμος ένδοξος, ειρήνης αισχράς, αιρετώτερος»....

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>